

שלוש גרנות למעשר בהמה

אף שצוותה תורה על מעשר בהמה, כמו שנאמר, "וְכָל מַעְשֵׂר בְּקָר וְצֹאן כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הָעֵשְׂרִי יִהְיֶה קָדֹשׁ לַה'" (ויקרא כ"ז ל"ב), מדין תורה אין מעשר בהמה כמעשר דגן ותירוש, שדגן ותירוש כל זמן שלא עשרום אסור לאכול מהם, ומהבהמות מותר לאכול ולמכור גם בלא לעשר, אלא שכשמעשר, העשירי קדוש בקדושת מעשר בהמה.

וכל זה מדין תורה, אבל חכמים תקנו שלושה זמנים, שבהגיעם, אסור אדם לשחוט בהמותיו עד שיעשרם, ונקראו זמנים הללו גרנות, כי הזמנים הללו אוסרים את הבהמות, כגורן שאוסר את התבואה עד שיעשרוה.

ונאמרו בסוגיתנו שלושה טעמים, מדוע תקנו חכמים שלוש גרנות בשנה.

א. כנגד פרקי לידה.

לדברי רבי יוחנן, חכמים תקנו שלושה זמנים אלו כנגד פרקי לידה, שבשלושה זמנים בשנה רגילים הבהמות ללדת, ולפיכך בגמר כל אחד מהזמנים הללו, תקנו חכמים לעשר את הבהמות.

ב. כדי שתהא בהמה מצויה לעולי רגלים.

לדברי רבי אחא ורבי תנחום בר חייה בשם רבי שמעון בן לקיש, חכמים תקנו שלושה זמנים אלו, כדי שתהא בהמה מצויה לעולי רגלים, שכן אף שקודם הגורן רשאי אדם לשחוט בהמות ולמכור בלא לעשר, מאחר שהמעשר הוא מצווה שאין בה הפסד, שהרי המעשר ניתן לבעלים, הכל רגילים שלא לשחוט בהמותיהם עד שיעשרום, ומאחר שהרגילות היא שאין אדם מעשר בהמותיו עד שיגיע הגורן, כדי לאסוף יחד את כל הבהמות הנאסרות לו, להתיר כולן יחד, הדרך היא, שעד זמן הגורן, אין רגילים למכור בהמות, ולאחר הגורן, כשכל אחד עישר בהמותיו, רגילים למכור בהמות, והבהמות מצויות, ומאחר שהגורן הוא זמן שיהיו הבהמות מצויות להימכר, תקנו חכמים את כל אחד מהגרנות, סמוך לכל אחד מהרגלים, שיהיו בהמות מצויות לעולי רגלים.

ג. כדי שלא יבוא לידי בל תאחר.

לדברי רבי יודן, חכמים תקנו שלושה זמנים אלו, כדי שלא יבוא לידי בל תאחר. י"מ את דברי רבי יודן, שבכך שתקנו את הזמנים סמוך לרגלים, הועילו שלא יבוא לידי בל תאחר, שאם היו הזמנים רחוקים מהרגלים, היו באים לידי שכחה עד הרגל, ולא היו מביאים מיד ברגל ראשון שאחר המעשר, אבל עתה, שמעשר סמוך לרגל יזכור להביאו